

Horváth Florencia
(2002, Celldömök)
költő, diák, az ELTE
elsőséves hallgatója

Horváth Florencia

Szerbia

Ez nem olyan, mint az iskolai vonatkirándulások,
amelyeken pontos menetrend szerint mindent látni kellett.
Ahogy az útikönyvekben meg van írva, nem lehet semmit sem kihagyni.

Csak ledobnak egy felhőről az angyalok, aztán menj, ahova akarsz.
Úgysem a turistalátványosságokat találod meg először,
hanem a legsötétebb helyeket. A terek éjszakáit,
a temetőket, a levegőben úszó szellemeket és a néma férgek.

A mocsokban bolyongsz, csak mikor már haza kell menned,
amikor az otthoniak lázálmodokkal üzenik meg, már nagyon várnak,
akkor tévedsz a tiszta, egyetlen elejtett cigarettacsikk nélküli
macskaköves utcákra. Kis butikok közt sétálsz,
ortodox templomok tornyait követve.

A hazaút tudata felsöpri a várost. A beletörődés után,
hogy örökre itt ragadtál, valami fény lemossa a poros fákat.
És csak távlatokból nézve jössz rá, szívesen itt maradnál.

Vízszint

Felduzzadt folyómederben fuldokló
halak.
Szemed bodza.
Ha virágzik: gyógynövény.
Ha termés: mérgező.
Vonalkód nélküli áru.
Felfordult csónakok alól
buborékok szivárognak.
A nád fúj,
a szél lengedezik.
Lassan kinyílik a július.